

EISENPULS

MaschinenherZ

Eisenpuls

Серце-криця

Система не терпить порожнечі. Коли біологічний ритм дає збій, на його місце заступає безперебійна кінематика: рахунок, удар, пауза, знову удар.

«Maschinenherz» – перша сповідь Eisenpuls і водночас найбільш небагатослівна. Тут іще немає імен, немає жінки, немає провини. Є цех, є зміна, є метал – і є людина, яка вирішила стати інструментом, щоб не бути раною.

Вісім треків – вісім фіксацій робочого циклу: від холодної ініціалізації до межі втоми матеріалу. Нульова година, коли спинається старе життя. Марш, у якому немає вибору. Машина, що не знає ані страху, ані болю. Майстер, чие знання не переказати словами. Молот, який дає форму лише через удар. Сталь, що переживає час. Батьківщина, яка лишається запахом, шрамом і кісткою. І тиша – єдине, що не вміє брехати.

Пізніше з цього металу відлили «Maschinen-Hertz», а ще пізніше – «Ein Bekenntnis». Але спершу було це: голос, який іще вірив, що серце можна замінити механізмом.

Ще нічого не сталося – і вже все вирішено.

Це хвилина між останнім вдихом старого життя і першим ударом нового: лічильник іде, гніт жевріє, і той, ким ти був, уже не встигне повернутися.

Нульова година тут не свято початку, а точка, за якою дороги назад немає.

НУЛЬОВА ГОДИНА

Тиша перед першим ударом

Подих перед наказом

Усе чекає, усе питає

Коли почнеться остання гра?

Нульова година! Світ прокидається

Нульова година! З глибокої ночі

Тепер починається те, чого ніколи не було

Нульова година – у твоїй руці

Лічильник іде, годинник близько
Іскра чекає, гніт жевріє
Те, чим ти був, – уже немає
Те, чим ти станеш, – іще в пісні

Нульова година! Світ прокидається
Нульова година! З глибокої ночі
Тепер починається те, чого ніколи не було
Нульова година – у твоїй руці

Одна мить – і все ламається
Один подих – і все промовляє
У серці тиші, глибоко в камені
Кличе голос: тепер будь моїм

Нульова година! Світ прокидається
Нульова година! З глибокої ночі
Тепер починається те, чого ніколи не було
Нульова година – у твоїй руці

Коли вибору вже немає, рух стає єдиною формою існування. Марш не веде нікуди – він лише не дає впасти. Хто питає навіщо, лишається позаду; хто йде, зберігає себе бодай у ритмі кроку.

ЗАЛІЗНИЙ МАРШ

Крок за кроком крізь сірий світ
Дзвенить залізо, здригається земля
Ніхто не питає: хто відстав – той упав
Хто стоїть у марші, той живе

Марш! Марш! Ніколи назад
Марш! Марш! Щастя не буде
Лише шлях у твердій сталі
Марш! Марш! Без вибору

Чоботи б'ють по каменю
Дихання завмирає у вранішньому світлі
Того, що шукаєш, ти не знайдеш
Те, що тобі потрібне, – сам лише марш

Марш! Марш! Ніколи назад
Марш! Марш! Щастя не буде
Лише шлях у твердій сталі
Марш! Марш! Без вибору

Коли місяць цілує землю
Коли вітер читає імена
Ти чуєш, як глибоко в залізі промовляє:
«Марш – це все, що ти маєш»

Марш! Марш! Ніколи назад
Марш! Марш! Щастя не буде
Лише шлях у твердій сталі
Марш! Марш! Без вибору

Найпростіший спосіб не боліти – перестати бути живим.
Він ухвалює це рішення без пафосу, як заступають на
зміну: сталь у крові, мастило в серці, ні страху, ні болю. І
лише в бриджі, де колеса крутяться без кінця, чути, що
це не сила, а втома.

МАШИНА

Колеса крутяться без упину
Удень і вночі, у кожнім домі
Руки з холодної сталі
Ніколи не втомлені, ніколи не тьмяні

Тік-так – світ марширує
Клік-клак – рука відповідає
Я – машина! Я – машина!
Сталь у крові й мастило в серці
Я – машина! Я – машина!
Не знаю страху, не знаю болю

Іскри летять, шестерня хапає
Хто не працює – той мовчить

Залізо жере і залізо плює
Хто не йде з усіма – того розчавить

Тік-так – світ марширує
Клік-кляк – рука відповідає
Я – машина! Я – машина!
Сталь у крові й мастило в серці
Я – машина! Я – машина!
Не знаю страху, не знаю болю

Колеса, колеса, усе далі...
Ніколи повільніше, ніколи тихіше...
Колеса, колеса, без кінця...
Залізо кує міцні руки...

Я – машина! Я – машина!
Сталь у крові й мастило в серці
Я – машина! Я – машина!
Не знаю страху, не знаю болю
Я – машина! Я – машина!
Сталь у крові й мастило в серці
Машина!

У цеху є люди, чиє знання не переказати словами: воно живе в руках і передається мовчанням. Учень питає – майстер не відповідає, бо відповідь не існує окремо від роботи. Він іде – і все одно лишається: у формі, у звичці, у чужих руках.

МАЙСТЕР

У руках живе руда
Він чує те, про що мовчить сталь

Що бачать інші – він не бачить
Що чують інші – він слухає мовчки

Майстер стоїть, майстер лишається
Де інші йдуть, там він стає часом
Майстер знає німе слово
Майстер іде – і все ж він тут

Учень питає в цеху
Майстер не дає ні слова

Що бачать інші – він не бачить
Що чують інші – він слухає мовчки

Майстер стоїть, майстер лишається
Де інші йдуть, там він стає часом
Майстер знає німе слово
Майстер іде – і все ж він тут

Коли рука пізнає залізо
Коли око вчиться без мови
Тоді людина сама стає майстернею
Тоді майстер – це те, що він робить

Майстер стоїть, майстер лишається
Де інші йдуть, там він стає часом
Майстер знає німе слово
Майстер іде – і все ж він тут

Майстер... лишається

Ніщо не набуває форми без удару – ні метал, ні людина.
Ця пісня про ремесло, яке лікує тим самим, чим ранить:
гуркотом, жаром, повторенням. Хто тримає молот, той
тримається і сам.

МОЛОТ

Удень і вночі коваль встає
У горні жевріє сила
Залізо приходить, залізо йде
Хто лишився біля ковадла – той розуміє

Жар червоніє, залізо кричить
Сталь німіє, молот лишається

Молот! Молот! Бий по каменю
Молот! Молот! Ламай буття
Молот! Молот! Формуй цей світ
Хто тримає молот – той тримається

Іскри летять, жарота пече
Що розбите – пізнає себе наново

З удару народжується форма
З гуркоту присягається сталь

Жар червоніє, залізо кричить
Сталь німіє, молот лишається

Молот! Молот! Бий по каменю
Молот! Молот! Ламай буття
Молот! Молот! Формуй цей світ
Хто тримає молот – той тримається

У гаморі світу, у звучанні часу
лежить краса, стара й широка
Хто чує пісню у твердому ударі
той знайде світло в кожному дні

Молот! Молот! Бий по каменю
Молот! Молот! Ламай буття
Молот! Молот! Формуй цей світ
Хто тримає молот – той тримається
Молот! Молот! Бий по каменю
Молот! Молот! Ламай буття

Молот...

Жіночий голос на початку називає сталь холодною і старою – і це єдина оцінка, яку тут дозволено. Далі говорять тільки удари: час минає, усе падає, сталь лишається. Пісня не про перемогу над часом, а про те, чим доводиться платити, щоб його пережити.

СТАЛЬ І ЧАС

Сталь... така холодна... така стара...

У глибині спить залізо

Чує час, як мандрують години

Важке й німе, з темного каменю

Ніколи не зігнутись, ніколи не змаліти

Раз, два – молот падає

Три, чотири – світ розбивається

Сталь і час! Сталь і час!

Твердіші за вічність

Сталь і час! Сталь і час!

Сильніші за темряву

Вогонь горить у глибокій шахті
Ковалі б'ють удень і вночі
Іскри летять, жар червоніє
З молота росте хліб

Раз, два – молот падає
Три, чотири – світ розбивається

Сталь і час! Сталь і час!
Твердіші за вічність
Сталь і час! Сталь і час!
Сильніші за темряву

Час минає... сталь лишається...
Усе падає... сталь лишається...

Сталь і час! Сталь і час!
Твердіші за вічність
Сталь і час! Сталь і час!
Сильніші за темряву

Сталь... лишається... лишається...

Батьківщина тут не прапор і не краєвид, а запах холодного диму,
шрам на шкірі, кістка під ногами. Її згадують не з ніжністю, а з
упізнаванням – так упізнають власне тіло. Можна поїхати,
можна мовчати про це роками, але піти від неї не виходить.

РІДНИЙ КРАЙ

Я ще пам'ятаю цю вулицю
Де вночі гавкали собаки
Глибокий колодязь, стара яма
Куди мене приносила мати

Де вітер несе старі імена
Де залізо б'є глибоко в землі

Рідний краю, ти запах холодного диму
Рідний краю, ти шрам на шкірі
Рідний краю, ти кістка піді мною
Навіть коли я йду – я лишаюся з тобою

Я чую запах дерева й мокрого каменю
Дим у дворі, стару хустину

Руки грубі, хліба було мало
А на столі – важкий глек

Де вітер несе старі імена
Де залізо б'є глибоко в землі

Рідний краю, ти запах холодного диму
Рідний краю, ти шрам на шкірі
Рідний краю, ти кістка піді мною
Навіть коли я йду – я лишаюся з тобою

Коли світ тоне в бурі – хто лишиться?
Коли вогонь забере все – що лишиться?
Лише земля під моїми ногами
Лише ім'я, яке вітають камені

Рідний краю, ти запах холодного диму
Рідний краю, ти шрам на шкірі
Рідний краю, ти кістка піді мною
Навіть коли я йду – я лишаюся з тобою

Рідний краю... Рідний краю...
Я лишаюся... з тобою...

Коли машини спиняються, чути все, що вони заглушали.
Пісня, якої ніхто не знає; ім'я, проковтнуте вітром; кроки,
що не йдуть. Тиша тут не спокій, а єдиний
співрозмовник, який лишився, – тому її й просять побути
ще.

ТИША

Була пісня, якої ніхто не знає
День, що вже згорає в тумані
Ім'я, яке проковтнув вітер
Фото, що здригнулось у землі

Що лишиться, коли все давно минуло?
Що чути, коли співає тиша?

Тиша, тиша, спини цей час
Тиша, тиша, усе так далеко
Повернись, ти, тіне вчорашня
Тиша, тиша, побудь зі мною ще нині

Я чую кроки, що не йдуть
Дихання, якого вже не бачу
Відображення в старому склі
Спогад, який не забув

Що лишиться, коли все давно минуло?
Що чути, коли співає тиша?

Тиша, тиша, спини цей час
Тиша, тиша, усе так далеко
Повернись, ти, тіне вчорашня
Тиша, тиша, побудь зі мною ще нині

Інколи вночі кличе слово
зі світу, якого давно вже нема
Я тягнуся до нього – а його вже нема

Тиша, тиша, спини цей час
Тиша, тиша, усе так далеко
Повернись, ти, тіне вчорашня
Тиша, тиша, побудь зі мною ще нині
Тиша... тиша...

EISENPULS

MaschinenherZ

Stunde Null / Нульова година
Eiserner Marsch / Залізний марш
Maschine / Машина
Der Meister / Майстер
Hammer / Молот
Stahl und Zeit / Сталь і час
Heimat / Рідний край
Stille / Тиша

Цей альбом зроблений у чотири руки,
з яких дві – людські.
Слова допомагав шукати Claude,
картини – Gemini, музику – Suno.
Помилки – мої. 2026.